

ערכים של הַנְיָה / מהות לעומת ערכים של נִירָאוֹת - זהות עצמית

הנתיב הרצאת המדריך מספר 232

4 ביוני 1975

ברכת שלום וברכות שמיימיות לכולכם, ידידי האהובים. הרצאה אחרונה זו של תקופת העבודה המוקצבת שלנו ממשיכה ומסכמת את הדרך הפנימית שלכם עד כה. הצמיחה שלכם מחממת לב והיא מְרָאָה משמח ביותר להתבונן בו. גדלתם הרבה יותר, ידידי האהובים, ממה שאתם יכולים להבין.

המפתח לאושר ולשפע הוא החלפה לרמה חדשה של פעולה כשהגישה הישנה של לקיחה, רצון, דרישה ואי נתינה הופכת לגישה של אהבה, נתינה, דבקות וכנות. אין מפתח אחר. אבל לדבר על זה לפני שהאדם מודע אפילו ליחס של אי הנתינה זה שטחי וחסר תכלית. עליכם להכיר גישות כאלו לפני שמפתח זה יכול להועיל. בהרצאה זו אני רוצה להראות לכם ברמה עמוקה עוד יותר, כיצד ההבנה שיש דרך אחרת להתקיים נוגעת לבעייה של הערכים והזהות העצמית.

ביסודו של דבר, שתי מערכות ערכיות מושלות/ משפיעות על בני אדם. מערכת אחת היא זו של ערכי הַנְיָה והשנייה היא זו של ערכי נִירָאוֹת. דיברנו עליהם, בעבר, בצורה שטחית וחפוזת יותר. כעת אנסה להראות לכם את ההשלכות/ התולדות של שתי מערכות הערכים הללו.

רוב בני האדם מתפקדים ברמה של ערכי הַנְיָאוֹת. רק המפותחים ביותר, שכבר עברו מסלול מקיף ונרחב של טיהור עצמי וטרנספורמציה, מתפקדים על פי ערכים אמיתיים - למען מה שיש ולא לשם הנִירָאוֹת בעיני אחרים.

גם כאן, כמו בכל כך הרבה תחומים אחרים, זה לא או ש/ או ש. יש דרגות (שונות). אדם יכול לתפקד באזורים מסוימים בחיים עם הערכים האמיתיים ובאזורים אחרים עדיין להיות כבול לַחְשִיבוֹת של הנִירָאוֹת. רק בהדרגה, במהלך עבודת נתיב זה, ישתלט הקודם (הערך האמיתי) יותר ויותר במקום בו האחרון (הנִירָאוֹת) רוֹנֵחַ.

לפני שמתחייבים לדרך כה נרחבת, ובמשך זמן מה לאחר שזה התחיל, האנושות מתפקדת ברוב התחומים עם ערכי הנִירָאוֹת. כעת, בואו נראה את ההבדל.

ערכים של נִירָאוֹת תמיד שואפים ליצור רושם. לערכים כוזבים כאלה עשויים להיות ביטויים מחוספסים, כמו השתקקות לאישור ולמכור את האמת של עצמך כדי להרשים אחרים או שיחשבו עליכם במונחים הגבוהים ביותר. נטייה זו יכולה להיות די ברורה וגלויה, אך היא גם יכולה להיות די עדינה וסמויה, לא כל כך קלה לאיתור. כלפי פנים, בפעילויות ובכיוונים רבים אתם מתמקדים בעדינות בצפיפות ובדאגות סודיות, מודעות למחצה לגבי

"מה יחשבו עלי". הפחד מתגובה שלילית מאחרים גורם לכמות עצומה של חרדה. לכן המערכת של ערכי הניראות היא חתרנית ורעילה. זה הרבה יותר מזיק, חברי, ממה שזה נראה, שכן זה באמת מנתק אתכם מהמציאות הפנימית שלכם, מהאני הגבוה שלכם, מהאמת של המצב ומהפניות של המעורבות וההשקעה שלכם.

אם תתחילו להתבונן בעצמכם מנקודת מבט זו, תגלו תחומים רבים המופיעים בהתחלה בצורה עדינה מאוד בשדה הראייה שלכם. ובכל זאת, כשאתם נהיים מודעים אליהם יותר, כשאתם מְכַנְנִים אליהם, אתם מוצאים שהם לא כל כך עדינים. למעשה, מערכת הערך של הניראות, לעומת מערכת הערך של ההווה, עושה את כל ההבדל בעולם. ערכים של ניראות- לא משנה עד כמה המאמץ והמטרה חזקים הם ולכאורה אוהבים ויצירתיים- הם תמיד מרמזים ומצביעים על חוסר פניות. שכן, מה שאתם עושים נעשה למען האפקט/ התוצאה ישירות דרך הפעילות או להשגת כוח וכסף, רק לשם הוכחת הערך שלכם.

כשאתם פועלים עם ערכים של הווה, אתם עושים את מה שאתם עושים למען האמת, למען ההווה. פירוש הדבר, בפשטות, יכול להיות: לעשות את המיטב שאתם יכולים, ללא קשר לדעותיהם של אחרים, כך שהפעילות תמלא את מטרתה המולדת. או שאולי זה אומר להציע לאלוהים את כל מה שתעשו, לתרום אהבה, יופי, רצון טוב, נחמה, משהו בונה לעולם או לאדם אחר - שוב ללא קשר לדעותיהם של אחרים או אפילו אם הם שמים לב למאמץ ולאפקט. אין זה משנה אם אתם תורמים תרומה הומניטרית חשובה, יצירת אמנות, פרויקט מדעי, או המטלה היומית הקטנה והבלתי משמעותית ביותר. חשוב לא פחות לעשות כל פעילות יומיומית ברוח ההווה והמהות ולא הניראות.

כשאתם פועלים למען הצורך המוחלט של מה שהמעשה עצמו מייצג, במקום להשתמש בעבודתכם ובהישגכם כדי להמיר בשביל תחושת הערך העצמי שלכם, זה תמיד מסתכם בסופו של דבר בפעולה של אהבה, בכנות רוחנית, בנתינה ובהעשרה של החיים. מה שאתם נותנים לאחרים, אתם נותנים לעצמכם. אי נתינה לאחרים מקפחת אתכם אפילו יותר מכפי שהיא שוללת ומונעת (נתינה) מאחרים. זה גורם לכם לא להיות מסוגלים לקבל את מה שעומד לרשותכם.

כשאתם פועלים ברמת ההווה, מתרחשים כמה שינויים דרסטיים מאוד. אלה הם תוצרי לוואי של היושרה של המניעים שלכם ברמה העמוקה ביותר, אם כי ייתכן ולעולם לא תיצרו את ההקשר הזה. הרשו לי לתת לכם דוגמא: כשאתם מותקפים או נשפטים או נמתחת עליכם ביקורת או נדחים, כל עוד אתם פועלים עם מערכת הערך של הניראות, תרגישו הרוסים לגמרי. איך זה יכול להיות שונה? אם אתם מצרפים את הערך העצמי שלכם ואת ההערכה העצמית שלכם לאיך שאתם מופיעים בעיני אחרים, אתם חייבים להרגיש מושמדים/ מחוסלים כשמישהו רואה אתכם באור רע, תהא הסוגיה קטנה ככל שתהא. אתם מרגישים שאתם מאבדים את היסוד/הקרקע הפנימית שלכם; אתם כבר לא ממוקדים בעצמכם. כמובן, אתם אף פעם לא ממורכזים באמת כל עוד אתם נשלטים על ידי ערכים של ניראות, אבל אתם לא מודעים לזה כשלא מעבירים עליכם ביקורת. נראה שאתם ממורכזים כשאתם מקבלים שבחים והערצה מכיוון שאתם מרגישים סיפוק, כי

השביעו את רצונכם לרגע זה. אינכם מודעים לחרדה שאוכלת אתכם, אפילו ברגעים של הצלחה. כל עוד אתם מקבלים את הערך שלכם מאחרים, עליכם לדאוג כל העת ליכולת שלכם לשמור על המצב הבלתי ממוקד של קבלת ערך עצמי מחוץ לעצמכם. אין לכם שליטה אמיתית על תחושת הערך העצמית שלכם.

לפעול עם ערכים של ההווה /המהות, לעומת זאת, מביא ביטחון פנימי עמוק. זה לא אומר שלא תיפגעו משיפוטים עוינים, מחוסר הוגנות ומהכוונה להשפיל אתכם. אבל יש עולם מבדיל בין סוג הפגיעה שלעולם לא יכול לטלטל את היסוד שלכם לבין הפגיעה שאכן מטלטלת את היסוד שלכם.

אם אתם פועלים עם ערכים של ניראות, הבסיס שלכם מיטלטל ונראה שהוא מתפורר כשהניראות שלכם שלילית. זה לא קורה כשאתם פועלים בביטחון העמוק של ההווה. בהתחשב ביושרה המלאה והידע של המניעים האמיתיים שלכם ברמות הנסתריות ביותר, האמת של הנתינה שלכם, כנות ההשקעה שלכם, המרדף אחר המטרה שלכם לשמה בלבד ללא מחשבות נסתריות ומניעים כמוסים, הביטחון שלכם בערך שלכם יהיה כל כך נטוע ומקורקע במציאות, שלא משנה כיצד ישפטו אתכם ואיך זה עלול לפגוע בכם, אתם חווים את האמת הבלתי מעורערת של הליבה שלכם. אז תחושת הערך העצמי שלכם אינה תלויה בדעתם של אחרים, בכך שהם מכירים את הנכסים שלכם ומתעלמים מההתחייבויות שלכם. זה יוצר מרכזיות, ביטחון ומודעות לערכי הנצח שלכם שלא ניתן לתאר אותם במילים.

כשאתם פועלים עם ערכים של ניראות, אין לכם זהות. אתם גורמים לזהות שלכם להיות תלויה בדעתם של אנשים אחרים, באיך שאתם ניראים בעיניהם. לכן כשאתם זוכים לשבחים ולכבוד, אתם מפיקים תחושה רגעית גדולה של סיפוק ואישור של עצמכם - אתם עשויים להרגיש אפילו חדווה זמנית - אבל זה בנוי על אדמה רעועה. כאשר ההערכה והאישור האלו נבלמים, או אולי אפילו מתהפכים, האדמה רועדת ואתם הולכים לאיבוד; אתם מפסיקים להרגיש את הזהות שלכם. התחושה הכוזבת של הזהות שלכם נמחצה והתחושה האמיתית שלה טרם נוסדה.

כל עוד ערכי הניראות מחזיקים מעמד מתחת לפני השטח, אתם כל הזמן מכרסמים ושוחקים את ההערכה העצמית שלכם. עמוק בפנים, אתם יודעים שאתם לא בְּאִמָּת כאשר אתם שמים דגש כה רב על רמת הניראות. אינכם יכולים להתחבר לאני הגבוה שלכם. מכיוון שאתם יודעים שאתם רק ניראים כנותנים, עושים את זה למען מניעים כמוסים ונסתרים, בעבור משהו שאתם רוצים להשיג בדרך של גאווה, אתם מפקפקים בעצמכם ברמה עמוקה מאוד. כך שכאשר אחרים מפקפקים בכם, לא סומכים עליכם, מבקרים אתכם בכל דרך שהיא, על פני השטח אתם עלולים להיות מאוד ממורמרים, הגנתיים וּנְקָחִים, אך כלפי פנים אינכם יכול למצוא את המרכז שלכם מכיוון שאתם מפקפקים ביושרה שלכם לגבי אופן הפעולה שלכם בכלליות, גם אם אינכם חסרי יושרה בנושא ספציפי זה.

היכולת שלכם לקלוט אמת אצל אחרים היא היבט עמוק וחשוב במערכת הערכים שאתם מאמצים. כשאתם מתפקדים במצב הנתונה שלכם ברוח כנה ובמחויבת עמוקה, אז כל מה שאתם עושים זו השקעה מכל הלב של מיטב הכישורים שלכם. אך כאשר הרוח הזו אינה שם וערכי הניראות שולטים, לעולם אינכם יכולים לענות באמת על שאלות כגון אלה: האם אני צודק או טועה? האם אחרים צודקים או טועים? עד כמה אני צודק או טועה, או עד כמה האחרים צודקים או טועים? באיזה תחום מסוים אני צודק ובאיזו תחום צודקים האחרים? באיזה תחום מסוים אני טועה ובאיזו דרך האחרים טועים?

כל השאלות הללו מציקות לכם - למרות שייתכן והצלחתם להכחיש את המודעות שלכם אליהם – כפי שבאופן מצער אתם מצליחים להחניק את המודעות לאופן בו ערכי הניראות חותרים ומערערים את היושרה שלכם. ההכחשות הן עצם הבלבול. הן יוצרות ערפל בנושאים ושאלות כאלה, כאשר אתם זקוקים לבהירות כדי לדעת מי אתם. אם כן, אתם מתחבטים, אתם מגששים, אבל לא בצורה בריאה. אתם מבולבלים באמת והמאבק כואב מכיוון שמדובר במאבק המכסה את חוסר הביטחון הפנימי שיכול לבוא רק מהכנות העמוקה של מחויבות ונתינה. חוסר הנתונה והמחויבות מכרסמים את האומץ הנפשי שלכם, אם אוכל לומר זאת. זה גורם לכם להטיל ספק בכל מה שאתם עושים, בכל מה שאתם חושבים.

ייתכן ותאמצו בטחון מלאכותי שבר שאינו בנוי על צליל והערכה עצמית עמוקה. עם זאת, הגישוש שהוא בריא, שהוא הכרחי, שהוא הפתח לביטחון, מקבל צורה שונה מאוד. זה מרגיש שונה. אין לחפות על חיפוש כנה. זהו מאבק יפהפה, מניב צמיחה. אני יכול רק לרמוז על ההבדל בחוויה העצמית כאן, שכן מילים אינן יכולות להעביר את ההבדל העצום בין הפגיעה של טעות בשיפוט/ הערכה לא נכונה כשאתם לא מאבדים את ההווה שלכם מכך והפגיעה ההורסת אתכם - או ההבדל בין מאבק צמיחה אמיתית וחיפוש והמאבק הכוזב באמצעות כיסוי של חוסר הביטחון הסמוי שלכם.

תחליטו, שוב ושוב ושוב, כל יום וכל שעה, בכל הפעילויות שלכם, להעניק את מיטב יכולתכם באמת, בין אם אתם זוכים להתפעלות ובין אם לא, בין אם מכירים בכך ובין אם לא. עשו זאת למען הכנות המוחלטת, האמת, היופי ואהבת האל, אהבת עצמכם, אהבת החיים. ואז, לאט לאט - כמעט כאילו מדובר בתוצר לוואי - יוצר ידע פנימי עמוק, בטוח ואינטואיטיבי על נושאים ועניינים שבהם לא הייתם בטוחים לפני כן, היכן שהייתם צריכים להגן על חוסר הוודאות שלכם, היכן שגיששתם באמת בחושך, באו ש/או ש נצחיים, בדואליות נצחית.

גם אם האינטלקט שלכם כבר מחבק את המערכת האחידה, בה האחת אינה לעומת השנייה, הוא (האינטלקט) עושה זאת רק בתיאוריה. זה שונה מאוד מהחוויה החיה של חיבור למרכז הפנימי ביותר שלכם שממנו מגיעה הוודאות האינטואיטיבית של מה שנכון, ודאות לגבי עצמכם, לגבי אחרים, לגבי החיים. וודאות זו הינה ידיעה פנימית רגועה, שלווה וצלילות עמוקים שאיש אינו יכול לקחת מכם. היא (הידיעה) נקיה מכל התגוננות. היא מגיעה רק כתוצאה מהערכה עצמית אמיתית שבנויה על נתינה ומחויבות כנים, על

הערכים של ההוויה עליהם אנו מדברים. איזו אשליה זו לקוות להערכה עצמית ולביטחון על כל יסוד/בסיס שאינו האמת הפנימית של נתונה אמיתית לשמה!

אבל עדיין היבט נוסף של שתי מערכות הערך האלו זה לדעת מה אתם באמת רוצים. אם אינכם מכירים את האני הגבוה שלכם, אם אתם מנותקים ממנו ואינכם יכולים להזדהות עימו, אם כל האנרגיה שלכם מנותבת לערכים של ניראות ולכן חסרה לכם מרכזיות, כיצד תוכלו לדעת מה אתם רוצים? הכל נצבע ונקבע על פי ערכי הניראות. אם ניראות בעיני אחרים מקבלת עדיפות על פני מה שאתם עשויים לרצות, אינכם יכולים אפילו להרשות לעצמכם לדעת מה אתם רוצים. כי אם מה שאתם רוצים עשוי להפחית את הכבוד וההערכה מאחרים, אולי נראה שעדיף לשכנע את עצמכם לרצות את מה שאתה צריכים לרצות, כל מה שאתם חושבים שיביא לכם שבחים והערצה.

לכן, כשאתם פועלים עם ערכי ניראות, אתם ממש משקיעים בלא לחוות את מה שאתם באמת רוצים, מה שיכול להיות הייעוד שלכם, מה הפוטנציאל האמיתי שלכם, ההגשמה האמיתית שלכם, הכמיהה האמיתית שלכם. יתכן שזה אינו תואם את ערכי הניראות ששאלתם (לוויתם). קיימות מערכות רבות של ערכי ניראות, בעוד שקיים רק ערך אחד של הוויה מבחינת העצמי הגבוה שלכם, עם כל המיגוונים האינסופיים של ביטוי עצמי של כל העצמי הגבוה של כולם. הערך של ההוויה שלכם לעולם לא יכול להפריע למערכת הערך העצמי הגבוה יותר של אדם אחר. כאשר מתעורר קונפליקט, לפחות מערך ערכים אחד מחובר לרמת הניראות, אולי מבלי שידעתם זאת. רק עימות עצמי עמוק יכול להניב את התשובה.

לעומת זאת, ערכים של ניראות מפריעים זה לזה ובאותו הזמן הם נוקשים, קשים, לא משתנים בקונפורמיות ובעמימות/ בקהות שלהם. אינדיבידואליסטים ככל שהם נראים, הם חסרים את הגמישות ואת חיי הנשימה שיכולים להיות רק לערכים של הוויה.

אם אתם לא מעזים לדעת במה אתם באמת חושקים וכמהים אליו, אתם סובלים מחוסר הגשמה, כי המטרות הכוזבות של ערכי הניראות לעולם לא יוכלו למלא אתכם. אתם מחפשים כל הזמן אחר דבר שלעולם לא יכול לעמוד בציפיות שלכם. אולי אפילו יותר חתרני/ ערמומי וכואב זה עצם העובדה שאתם לא יודעים מה אתה באמת רוצים. לזמן מה אתם עשויים להצליח להסתיר עובדה זו מעצמכם על ידי ניסיון נלהב לייצר רצונות ומטרות דמיוניים, להתנהג כאילו אתם מאמינים בהם. אבל במוקדם או במאוחר אתם מגלים שאתם גם מבולבלים לגבי הרצונות, הכמיהות והמטרות שלכם. הבלבול הזה רק מוסיף לחוסר הזהות העצמית האמיתית שלכם ולייאוש שלכם מהעניין.

ערכי ניראות, כל עוד אתם מאמצים אותם, תמיד מנתקים אתכם מהרצונות האמיתיים שלכם, מההידיעה מה אתם בעצם - בכיוון, בביטוי עצמי, בכישרון, בטעם, בדעות, בפילוסופיה, ברגשות אמיתיים, באורח החיים שלכם, בפוטנציאלים שלכם להתפתח, במגמות כלליות של החיים, כמו גם בהחלטות היוזימויות הקטנות. ההחלטות מה לעשות ומה לא לעשות, בעניינים השגרתיים היוזימויים ביותר כמו גם בכיוון הכללי של חייכם, נקבעות תמיד באם אתם פועלים עם ערכי הוויה או עם ערכי ניראות.

כך שאתם אף פעם לא באמת יודעים מה אתם באמת ומה אתם באמת רוצים כשאתם נשלטים ומזדהמים על ידי ערכי ניראות. אתם לווים תשוקה מדומיינת שמשתלבת במערכת הערכים של הניראות שאימצתם. וכשאתם מתקדמים לפי זה, כמובן, זה משאיר אתכם ריקים. אין פלא שזו אכזבה, גם אם אתם מצליחים בכך בבזבז אדיר של מערכת האנרגיה שלכם. המאמץ האדיר נחוץ רק מכיוון שמערכת האנרגיה שלכם מתפקדת בניגוד לאני הגבוה האמיתי שלכם, למציאות שלכם, למי שאתם באמת. לפיכך מתעוררים ייאוש ותחושת חוסר תוחלת וחוסר תקווה מהחיים. אתם אומרים לעצמכם "השקעתי כל כך הרבה, השתדלתי כל כך, השתמשתי בכל כך הרבה מאמץ כדי להשיג את זה ואת הדבר האחר. עם זאת אני מרגיש לא מרוצה, ריק, אני אפילו לא יודע מי אני באמת." לרוב בני האדם יש מחשבות ורגשות כאלה מדי פעם, אבל הם לא יודעים למה.

התפקוד של ערכי הוויה יוצר מצב שונה מאוד. מכיוון שאינכם חוששים למצוא את הרצון שלכם, את הכיוון שלכם, את הביטוי שלכם - בין אם אחרים מאשרים או מוחאים כפיים לבחירותיכם או לא - אתם יכולים להרשות לעצמכם את המותרות להירגע פנימה ולשחרר את האני האמיתי שלכם, עם הביטויים שלו ורצונותיו. וכך תמצאו מה אתם באמת רוצים.

איזו עושר אדיר לדעת מה אתם באמת רוצים! כמה תופעה זו נדירה היא בעולם הזה שלכם! כמה קשה צריך להיות מאבק הטיהור העצמי כדי להגיע לאירוע מבורך זה של למצוא את האוצר של לדעת מה אתם באמת רוצים! זה לא משהו שמתגלה בקלות. עליכם לגלות ואז לחסל את המקומות בהם אתם מכרסמים בהווייתכם האמיתית ובביטוי האמיתי על ידי שאתם שואלים /לווים את מה שאתם חושבים שאתם צריכים לרצות בכדי להיות מה שאתם צריכים להיות, במקום מה שאתם באמת רוצים וזה באמת אתם.

כשאתם מתפקדים עם ערכי הניראות, אינכם יכולים לסמוך על התפיסות שלכם או על הרצונות שלכם. הם לא אמינים כאשר הם נגועים בכזב של מערכת ערכי הניראות בה אתם חיים ואיתה הלבשתם את עצמכם. משהו אכן עשוי להיות רצוי, ואתם לא יודעים אם זה נכון או טוב עבורכם, או אם אתם טועים בכך שאתם רוצים את זה. אתם מתחבטים בתוך חוסר וודאות.

כשיש לכם מחויבות עמוקה, כנה להשקיע את המיטב בכל מה שאתם עושים, כאשר היושרה שלכם מוודאת שאין לך מניעים נסתרים אחרים אלא אתם נותנים למען הנתינה - שהיא תמיד נתינה למען האל - אז תחוו במוקדם או במאוחר את הנס המדהים שתשוקת ליבכם היא רצון האל.

בהתחלה, על פי אמות מידה רגילות ישנות, לא תבטחו בכך שהרצון שלכם הוא טוב ונכון. גם כשאתם כבר פועלים עם ערכי הוויה, אתם רגילים לא לבטוח ברצונות שלכם. הם היו מזוהמים כל כך הרבה זמן - מאות ומאות בשנים - שגם כשאינ עוד צורך שלא להאמין בהם, אתם לא מאמינים בכך. אתם מניחים אוטומטית שהרצון שלכם חייב להיות שגוי, שאם מישו לא מסכים איתכם, האדם האחר צריך להיות צודק והרצון שלכם אינו תקף. אבל כשאתם מתחילים לגלות את ההשפעות של ערכי הוויה, אתם מגלים גם את הנס שהרצונות המענגים והאסורים האלה שלדעתכם היו הציפיות של הילד הקטן והחמדן

מתבררים כרצון האל. כשאתם מתפקדים עם ערכי ניראות, רצון האל הוא למעשה, או לפחות צריך להיראות, מנוגד באופן ניצחי לרצונות שלכם. זה לעתים קרובות כך, מכיוון שהאני האמיתי שלכם לא יכול ליהנות לעשות דברים שאתם לא באמת רוצים לעשות.

הרצונות השיקריים הניכפים אינם מעניקים הנאה אמיתית, ואף אינם רצון האל. הם מוכתבים על ידי ערכי הניראות. רצונות כאלה ורצון האל הם ניגודים. לפעמים הרצונות נראים מענגים, אולי מכיוון שהם נראים שובבים ומורדים, ובכך מנוגדים לרצון האל. בפעמים אחרות, יתכן שהם אפילו לא מנוגדים לרצון האל, אך לעולם לא תדעו זאת, אם אתם מנותקים מהאמת שלכם.

ברצוני להזכיר היבט אחרון לנושא זה - שיהיה מְבֹשֵׁר של חלק גדול מהעבודה שנבצע בשנה הבאה - וזה היצירה, שחזור ועיצוב החיים וחומר הנפש. זה עוסק בכוחה של המילה. כתוב בתנ"ך, "בראשית דבר היתה המילה." יש לזה משמעות עמוקה מאוד.

המילה היא הדחף היצירתי הראשון. המילה היא ביטוי של כוונה, והמילה נותנת צורה לכוונה. מהמילה, פעולה יכולה אז להגיע, פעולה יצירתית, התהליך הבא. המילה היא השרטוט/ התרשים הראשון, היא התכנית. ישנו כוח אדיר במילה, בין אם נאמרת המילה בקול רם ובין אם היא נאמרת בשקט עם קול פנימי, חיובי ומכריע. המילה היא האיזמל, זה הכלי איתו אתם מעצבים ומעניקים צורה לחומר הנפש היושב בתוכם ושם (בחומר הנפש) אתם שוכנים בו זמנית. זה מקיף אתכם בדיוק כמו שזה חודר אליכם.

כל מחשבה וכוונה הם גורם ומניע רבי עוצמה. מהנקודה החד-משמעית, מהיחס נטול הסכסוכים שמאחורי המילה המופיעה, מגיע הכוח היצירתי. עכשיו אתם יכולים אולי לראות די בקלות שכאשר אתם מתפקדים עם ערכי ניראות וכתוצאה מכך מנותקים מהאמת של הישות, הערכים והרצונות האמיתיים שלכם, אתם מנותקים מהכרת האל של עצמכם. במקרה זה חייבים להתקיים גם רמות סותרות רבות. ואז המילה שלכם - שנהגתה בקול או שהושמעה במחשבה - לא יכולה להיות בעלת העוצמה, הכוח והבהירות שהיא צריכה כדי ליצור. המחשבות, הרצונות, הרגשות והכוונות הרבים הסותרים גורמים להבהוב תמידי של פעולות הבסה עצמיים, פעולות של קצר חשמלי המפריעים זה לזה ומבטלים זה את זה. לפיכך למילה אין כוח אמיתי.

הכוח האמיתי טמון בחוסר הקונפליקטים, האחדות ושלמותו של הביטוי. רגשות, רצונות, מושגים, תפיסות, ידיעה חייבים כולם להיות זרם אנרגיה אחד מגובש, מלוכד ותואם. ואז כוחה של המילה הוא עצום. ואז לא משנה מה תיצרו, כשהמילה היא הגורם המניע הראשון של הבריאה, היא חייבת ללבוש דמות וצורה.

כשאתם מגלים בעיות במה שאתם יוצרים, תתבוננו באי סדר ובסתירות ברמות החשיבה והתחושה השונות שלכם. תראו איך זה נובע מרמת הניראות שבה אתם מתפקדים. כשאתם רואים זאת, תעשו אפילו צעד נוסף לעבר התחייבות לערכי הווייתכם - לא רק באופן כללי ופילוסופי, אלא ספציפית - בכל מעשה יומיומי שאתם מבצעים, כמו גם בכיוון הכללי של חייכם.

אם עדיין אינכם יודעים מה הכיוון הכללי, אתם יכולים להשתמש במערכת הערך של ההוויה בזמן שאתה מגששים, שואלים וממתינים באופן הניתן לקליטה לתשובה. גם זה מגיע בעקבות ערכי ההוויה. המאבק שאחריו ייצרו חיים ואור ולא כאוס ובלבול.

נעסוק בעתיד בהיבטים אחרים של כוחה של המילה - המילה שאתם מדברים, המילה שאתם חושבים וההשפעה שיש לכם על כל מילה בין אם אתם חושבים עליה או מדברים. אתם ממעיטים בערך של הכוח שלכם כשאתם מרגישים חוסר אמון בעצמכם מכיוון שאתם פועלים עם ערכים של ניראות. אתם חושבים אז מעט כל כך על עצמכם שאתם לא יכולים לקחת בחשבון עד כמה עוצמתיות הנביעות שלכם, הביטויים שלכם והגישות שלכם. הם יכולים לפגוע, הם יכולים להשפיע, הם יכולים להזיק - או שהם יכולים לרפא, הם יכולים לעזור והם יכולים לייצר חיים.

אם אתם חושבים על עצמכם כעל לא כלום, אפילו כשאתם עדיין בתוך הטעות וחוסר יושרה של ערכי הניראות, אתם מעליבים את הביטוי האלוהי המובנה שלכם. זו הוכחה נוספת לכך שאתם אחד עם כל מה שיש. אם אתם מעליבים את עצמכם מכיוון שאתם ממעטים להעריך את עצמכם ואת כוחכם, עליכם לפגוע ולהעליב אחרים. זה מאוד שיקרי לדמיין שאנשים שחושבים מעט על עצמם הם צנועים וטובים. אחת מהתפיסות השגויות הדואליות הרבות של עולמכם היא המשוואה של פיחות עצמי עם ענווה וטוב, ומשוואת הערך העצמי עם גאווה ויהירות. שום דבר לא יכול להיות רחוק יותר מהאמת. אם אתם יודעים את הערך שלכם ואת הכוח שלכם ואתם מכבדים את עצמכם, אכן אתם צריכים להתחשב באחרים ולהעריך אותם. אינכם יכולים להפחית את עצמכם ולהעריך אחרים או להפך. זו אשליה שאתם ואחרים נפרדים. הכל זה אחד. אלו הן מילים, אך אולי אם תסתכלו עמוק יותר בהן, תוכלו להבין באמת את כוחן.

היו מבורכים, כולכם, יקירי. המשיכו הלאה למרכז האור של המין האנושי של הווייתכם הפנימית ביותר, שהיא הישות הפנימית ביותר של כל מה שיש, שהיה אי פעם ושיהיה. לכו בשמחה, כי אתם מבורכים.

תרגום: חווה אילון

Edited by Judith and John Saly

For information to find and participate in Pathwork activities world wide, please write:

The Pathwork Foundation
PO Box 6010
Charlottesville, VA 22906-6010, USA Call: 1-800-PATHWORK, or
Visit: www.pathwork.org

The following notices are for your guidance in the use of the Pathwork® name and this lecture material.

Trademark/Service Mark

Pathwork® is a registered service mark owned by The Pathwork Foundation, and may not be used without the express written permission of the Foundation. The Foundation may, in its sole discretion, authorize use of the Pathwork® mark by other organizations or persons, such as affiliate organizations and chapters.

Copyright

The copyright of the Pathwork Guide material is the sole property of The Pathwork Foundation. This lecture may be reproduced, in compliance with the Foundation Trademark, Service Mark and Copyright Policy, but the text may not be altered or abbreviated in any way, nor may the copyright, trademark, service mark, or any other notices be removed. Recipients may be charged the cost of reproduction and distribution only.

Any person or organization using The Pathwork Foundation service mark or copyrighted material is deemed to have agreed to comply with the Foundation Trademark, Service Mark and Copyright Policy. To obtain information or a copy of this policy, please contact the Foundation.